

[Jacob Pedersen.]

at der nu ved lovforslaget er vist de langvarigt deporterede det størst mulige hensyn.

Det af den højtærede minister foreslåede ankenævn har nu fået en mere naturlig sammensætning ved det stillede ændringsforslag.

Vi beklager, at det ikke er lykkedes at få noget konkret at vide om den kommende administration af loven, dens omkostninger og honorarer til de øverste instanser. Vi gentager derfor vor henstilling til den højtærede minister om, at denne lov bliver administreret så hurtigt, enkelt og billigt som muligt.

A. C. Normann: Det foreliggende lovforslag har været behandlet meget grundigt i udvalget, og om de stillede ændringsforslag, som de foregående ordførere har givet gode begrundelser for, var der fuld enighed i udvalget.

Jeg for min del lægger særlig vægt på, at der skabes mulighed for en større erstatning til dem, som har siddet meget længe i fængsler eller i koncentrationslejre, og jeg synes især, at det særlige hensyn, som tages til dem, der har været underkastet tortur, er en betydelig forbedring. Endelig synes jeg, det er en forbedring, at udvalget er blevet enigt om at foreslå folketinget, at staten i dette tilfælde påtager sig administrationsomkostningerne.

Jeg kan med disse korte bemærkninger på det radikale venstres vegne anbefale lovforslaget.

Kristian Kristensen: Da mit partis ordfører i denne sag, det ærede medlem hr. Sandau, er forhindret i at være til stede, skal jeg på retsforbundets vegne anbefale lovforslaget til vedtagelse med de foreslåede ændringer.

Ragnhild Andersen: Den kommunistiske gruppe har savet ved behandlingen af ratifikationen af overenskomsten med Forbundsrepublikken Tyskland som ved første be-

handling af dette lovforslag erklæret sig utilfreds med størrelsen af den samlede erstatningssum, der kun blev til de godt 26 mill. kr. Denne alt for lille erstatningssum gør det naturligvis meget vanskeligt — for ikke at sige umuligt — at gennemføre en retfærdig fordeling af pengene. Jeg har dog bemærket, at udvalget har lagt øre til og i ændringsforslagene taget hensyn til de fleste af de indvendinger, jeg på min gruppes vegne fremførte ved første behandling, og det kan vi kun være tilfredse med.

Udvalget har bl. a., således som min gruppe ønskede det, foreslået, at den nationale værdighedsbestemmelse medtages. Vi er tilfredse med, at det klart siges, at personer, der har udvist nationalt uværdig optræden under den tyske besættelse, vil være afskåret fra at modtage ydelser i henhold til loven.

Derimod er vi ikke så sikre på, at der øves fuld retfærdighed ved i henhold til § 2 og § 4 at udelukke de personer, der blev sendt til Tyskland under betegnelsen „asociale“, fra erstatning. Det er blevet sagt til mig, at visse folk, som nægtede at tage arbejde i Tyskland, af tyskerne blev betegnet som „asociale“ og derfor deporteret af den tyske besættelsesmagt og sendt til lejrene. I sådanne og lignende tilfælde kan det næppe være rimeligt at udelukke dem fra invaliditetserstatning og, som det siges i betænkningen, kun i begrænset omfang lade dem blive berettiget til fangetidsgodtgørelse. Hvad menes der med, at de i begrænset omfang skal have fangetidsgodtgørelse? Jeg vil gerne fremhæve, at i det hele taget tilkom det jo ikke tyskerne at dømme danske borgere, stemple dem som „asociale“ og sende dem i tyske tilintgørelseslejre, som tilfældet var for en hel del vedkommende.

I et læserbrev i Politiken i søndags gøres der også opmærksom på, at man kan komme til at øve uret ved at sætte mennesker i den såkaldte „asociale“ gruppe. Jeg siger det her, fordi jeg tror, det vil være rigtigt af udvalget at overveje denne sag for